

Ανδρέας Κατσίφας
Επίτιμος Αρεοπαγίτης
ΠΕΡΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ Β΄

Η Ελλάς, αλώθηκε από τους Ρωμαίους, αλλά κατέκτησε τη Ρώμη, (Κικέρων, Ρωμαίος ρήτωρ)

Αν ήρθαν Σλάβοι (στην Ελλάδα) απήλθον, αν έμειναν τινές εξελληνίσθησαν, αν κατεστράφησαν αιωνία αυτών η μνήμη (Δ. Καμπούρογλου, ιστοριοδίφης, ακαδημαϊκός).

Η Θρησκεία για τους Έλληνες είναι μια εθνική παράδοση (Andre Mirabel, Γάλλος περιηγητής και Henri Belle, Γάλλος διπλωμάτης, 19^{ος} αιώνας).

*****

Στο προηγούμενο τεύχος του φιλόξενου αυτού περιοδικού έθεσα το λίαν επίκαιρο, κρίσιμο και φλέγον θέμα της υπάρξεως μεγάλου αριθμού προσφύγων, οικονομικών και μη, στη χώρα μας και της νομοθετικής ρυθμίσεως των ανακυπτόντων προβλημάτων με την έκδοση του καλούμενου αντιρατσιστικού νόμου και της μεταρρυθμίσεως της περί απονομής της ελληνικής ιθαγένειας (ορθότερα της ελληνικής υπηκοότητας) στους στην Ελλάδα αθρόως εισρεύσαντες ξένους προς μόνιμη ή πρόσκαιρη εγκατάσταση. Στο ίδιο δημοσίευμα ανέλυσα, υποθέτω επαρκώς, την έννοια και τη σημασία για τη ρύθμιση, των παρεξηγημένων αρχαίων ρήσεων «πας μη Έλλην βάρβαρος» και «Έλληνες οι μετέχοντες της ελληνικής παιδείας». Το θέμα είναι τεράστιο και δεν μπορεί να εξαντληθεί εύκολα. Για το λόγο αυτό επιχειρώ τώρα να παρουσιάσω με τη δυνατή συντομία τις στην αρχή του παρόντος ρήσεις διακεκριμένων ανδρών και τη σημασία τους για τη συνέχιση της ελληνικότητας αυτής της χώρας.

Από δηλώσεις πολιτικών, από τηλεοπτικές εκπομπές, από δημοσιεύματα και από άλλες πηγές ακούγονται φωνές και συνθήματα με λέξεις όπως ρατσισμός, ξενοφοβία, μισαλλοδοξία, πολυπολιτισμός, ανεξιθρησκεία, αφελληνισμός, αποχριστιανισμός, Νέα Τάξη, φονταμενταλισμός κλπ. Από τις λέξεις αυτές άλλες ακούγονται ευχάριστα, γιατί απευθύνονται στα φιλανθρωπικά και ευγενικά αισθήματα και άλλες προκαλούν αισθήματα αποστροφής, χωρίς όμως να αποκαλύπτεται και το κίνητρο αυτών που τις εκφωνούν.

Είναι σημαντικό το ότι ο σπουδαίος ρωμαίος διανοητής εξήρε με παραστατικό τρόπο την υπεροχή του ελληνικού πνεύματος απέναντι στη σωματική βία των ρωμαϊκών λεγεώνων, την οποία και υπέταξε. Τα ίδια προέβαλαν και άλλοι διάσημοι άνδρες σε μεταγενέστερες εποχές ακόμη και σήμερα. Ενδεικτικώς αναφέρω τους Γκαίτε, Βιλάμοβιτς, Σατωμπριάν, Ροντέν, Ρενάν, που εξύμνησαν την Ελλάδα και το ελληνικό πνεύμα ως αυτό που εκπολίτισε λαούς και τους οδήγησε σε υψηλή διάνοηση. Πολλοί ξένοι στις χώρες τους ανήρτησαν πανό με την επιγραφή «είμαστε όλοι Έλληνες», ως εκδήλωση συμπάθειας και συμπαραστάσης στους δοκιμαζόμενους από την οικονομική κρίση Έλληνες. Η φράση όμως ενέχει και την πίστη των ξένων ότι οφείλουν πολλά στους Έλληνες. Αλλά και παλαιός Έλληνας πολιτικός έρριψε το σύνθημα «η Ελλάδα στους Έλληνες», και έκανε περήφανους τους ακροατές του και τους τόνωσε την επιθυμία τους να παραμείνει η χώρα μας Ελληνική, αν και τα λόγια του έτειναν σε άλλο στόχο. Και ενώ κατά κανόνα οι υποτασσόμενοι λαοί μισούν τους κατακτητές υπάρχει και μια πολύ ενδιαφέρουσα περίπτωση, μοναδική νομίζω, που συνέβη το αντίθετο. Δηλαδή οι κατακτώμενοι να αγαπούν και να σέβονται τον κατακτητή, όπως στις χώρες που ο Μ. Αλέξανδρος κατέκτησε, και που οι λαοί τους τιμούν τον κατακτητή. Το όνομα «Γιουνάν» (Ιωνες) προφέρουν με ιδιαίτερο σεβασμό οι Άραβες, Ιρανοί κλπ και το όνομα Ισκεντέρ (Αλέξανδρος) δίδεται στα παιδιά τους σ' ανάμνηση αυτού που τους μετέδωσε τον ελληνικό πολιτισμό.

Ο Δ. Γρ. Καμπούρογλου με λίγες λέξεις αλλά με πληρότητα περιέγραψε την τύχη των ξένων που ήρθαν στον ελλαδικό χώρο σε εποχές που ήταν απρόσκοπτη η προσέλευσή τους λόγω ελλείψεως συνόρων, αφού ανήκαν στην ενιαία Βυζαντινή Αυτοκρατορία και την επακολουθήσασα Οθωμανική. Αν και αναφέρεται στους σλαύους, είναι αυτονόητο ότι το ίδιο ισχύει και για τους λοιπούς εισβολείς, ειρηνικούς ή μη (βουλγάρους, αρμένιους, άραβες κλπ). Ιδιαίτερη αξία έχει η παρατήρησή του ότι και αν ήρθαν απήλθαν εκούσια ή ακούσια, γιατί δεν μπόρεσαν να προσαρμοσθούν στον ελληνικό τρόπο ζωής ή γιατί απωθήθηκαν από τους γηγενείς Έλληνες που δεν δέχθηκαν εισαγωγή νέων ηθών, εθίμων και άλλο τρόπο κοινωνικής συμπεριφοράς. Και η διαπίστωσή του ότι οι λίγοι εναπομείναντες εξελληνίσθησαν, μαρτυρεί ότι κατά το παρελθόν η Ελλάδα είχε τη δυνατότητα της απορρόφησης ξένων χωρίς να διαταράσσεται η ομοιογένεια της χώρας.

Χαρακτηριστική περίπτωση μη προσαρμογής στις χώρες της Ευρώπης και ιδίως των Βαλκανίων αποτελούν οι Αθίγγανοι (Ρομά), που ενώ από αιώνες περιφέρονται νομαδικώς στους τόπους αυτούς, αποτελούν χωριστές ομάδες προσώπων αυστηρά προσηλωμένες στον ιδιαίτερο τρόπο της ζωής τους και την εν γένει κοινωνική διάρθρωση και συμπεριφορά τους, με αποτέλεσμα την προσπάθεια όλων και κυρίως των βαλκανικών κρατών να τους απωθήσουν εκτός των συνόρων τους, με κύριο αποδέκτη τους την Ελλάδα.

Ιδέες και κοσμοθεωρίες, όπως ο πανσλαυσιμός, ο παντουρκισμός, ο πανγερμανισμός και τελευταία η Νέα Τάξη, υπό την εξ αδήλων κέντρων εκπεμπόμενη επιδίωξη της αναμείξεως όλων των λαών της γης, χωρίς εθνικές παραδόσεις, ήθη, έθιμα και ιδιαίτερη γλώσσα, υπό την ηγεσία κάποιου σημαντικού προσώπου, κατέρρευσαν και δεν είχαν και δεν θα έχουν τύχη στο μέλλον, γιατί προσέκρουσαν στον παρεξηγημένο, αν όχι χλευασμένο, όρο του εθνικισμού, που διαφέρει ουσιωδώς από το ρατσισμό με τον οποίο επιχειρείται η ταύτισή του.

Πανίσχυρες αυτοκρατορίες, όπως αυτή των Περσών, του Μ. Αλεξάνδρου, των Ρωμαίων, των Βυζαντινών, των Βρεττανών κλπ και ομόσπονδα κράτη, όπως η Σοβιετική Ένωση, η Γιουγκοσλαβία και άλλες, διαλύθηκαν στα εξ ων συνετέθησαν, ακριβώς διότι αγνόησαν τη διάκριση που εκφράζεται στους παραπάνω όρους. Κάθε εθνικιστής δεν είναι αυτομάτως και ρατσιστής, δηλαδή εμπορούμενος από μίσος και απέχθεια για κάθε ξένο. Πολυφυλετικά κράτη, όπως η Τουρκία, που διαθέτει, κατά την ομολογία τούρκων πολιτικών και επιστημόνων, εβδομήντα δυο τουλάχιστον μειονότητες, ευρίσκονται στα πρόθυρα της διάσπασης.

Οι μεγάλες αποικιοκρατικές δυνάμεις της Ευρώπης (Αγγλία, Γαλλία και λιγότερο Γερμανία, Ιταλία, Ισπανία και Πορτογαλία) κινδυνεύουν να κατακτηθούν από τους κατακτηθέντες που σταδιακώς εισήλθαν στο έδαφός τους. Για τα συμβαίνοντα στη Γερμανία μεστή σημασίας είναι η δημόσια δήλωση της Άνγκελα Μέρκελ κατά μήνα Οκτώβριο 2010 ότι η πολυπολιτισμική αντίληψη είχε αποτύχει πλήρως γιατί ήταν μια αυταπάτη. Το πρόβλημα των Τούρκων μεταναστών που δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν να ενστερνισθούν το γερμανικό τρόπο ζωής και τις θεμελιώδεις αξίες της γερμανικής κοινωνίας είναι υπαρκτό. Την ίδια άποψη με τη Μέρκελ εξέφρασαν ο Βρετανός πρωθυπουργός Ντέιβιντ Κάμερον και ο παλαίμαχος ηγέτης της

ιταλικής αριστεράς Μάσιμο ντ' Αλέμα. Στη δική μας χώρα με την επίκληση αμφίβολης ποιότητας προοδευτικότητας (με ή χωρίς εισαγωγικά) επικρατεί η άποψη ότι πρέπει να κάνουμε εκπτώσεις και υποχωρήσεις για να μη θίγονται οι μετανάστες, με το πρόσθετο επιχείρημα ότι υπάρχουν και πολλοί έλληνες μετανάστες σε άλλες χώρες. Αγνοούν όμως ότι οι έλληνες όπου και αν πήγαν έφεραν μαζί τους πολιτισμό και ούτε «γκέτο» ούτε προβλήματα στους γηγενείς δημιούργησαν. Αντιθέτως και οικονομική ανάπτυξη και ευμάρεια έδωσαν. Ήδη στην Τουρκία και στην Αίγυπτο ομολογείται ότι ο ξεριζωμός των ελλήνων από τις χώρες αυτές ήταν λάθος. Και για να επανέλθω στα προβλήματα της Γερμανίας, που είναι και δικά μας, είναι χαρακτηριστικό ότι στη χώρα αυτή το μάθημα των θρησκευτικών είναι υποχρεωτικό σε όλες τις τάξεις και δεν γίνεται σκέψη για θρησκειολογία. Στην πατρίδα μας ακούγονται φωνές για κατάργηση του μαθήματος των θρησκευτικών και αποκαθήλωση των εικόνων από τις αίθουσες των δικαστηρίων και των σχολείων. Όλα αυτά όμως αποτελούν εθνική παράδοση των ελλήνων, όπως διακήρυξαν ο Henri Belle και ο Andre Mirabel και η εθνική παράδοση διαμορφώνει την εθνική μας ταυτότητα.

Η διαπίστωση αυτή των Γάλλων (19^{ος} αιώνας) είναι ουσιαστικής σημασίας, ανεξάρτητα από το γεγονός, όπως και αυτοί δέχονται, ότι η θρησκεία του Χριστού δεν επικάλυψε πλήρως την αρχαία πίστη των ελλήνων που ενυπάρχει ως συστατικό στοιχείο της εθνικής τους συνείδησης και των τρόπων της συμπεριφοράς τους.

Στην περιοχή της Μεσογείου, αλλά και της εγγύς και της Μέσης Ανατολής, επικρατούν, με χαρακτήρα οικουμενικότητας, οι δυο μεγάλες θρησκείες : ο Χριστιανισμός και ο Ισλαμισμός. Αμφότερες έχουν διασπασθεί σε πλείστες διαφορετικές δοξασίες, υπό τις οποίες συνήθως υποκρύπτονται φυλετικές και εθνολογικές διαφορές.

Από τις θρησκείες αυτές ο Χριστιανισμός έχει χάσει πλέον τη μαχητικότητα των πρώτων χρόνων και την τάση του να θέσει υπό την προστασία του και άλλους λαούς, περιοριζόμενος σε ευχολόγια και σε διείσδυση με ειρηνικά μέσα χωρίς μεγάλη επιτυχία. Αντίθετα ο Ισλαμισμός, παρά τη διάσπασή του, διατηρεί ακέραια τη μαχητικότητά του, που εκδηλώνεται κυρίως σε βάρος του χριστιανισμού. Έτσι, ενώ συνεχώς συσφίγγει τη συνοχή του με την απειλή θανάτου των πιστών του, σε περίπτωση αλλαξοπιστίας τους, επεκτείνεται σε

χριστιανικές χώρες με τη διείσδυση και μόνιμη εγκατάσταση πιστών του για τους οποίους επιφυλάσσει την ίδια μεταχείριση. Βεβαίως κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει το γενικό πολιτισμό του Ισλάμ και την ύπαρξη μετριοπαθών ισλαμιστών που διακηρύσσουν το φιλειρηνικό και ανεξίθρησκο χαρακτήρα του, πλην όμως οι φωνές αυτές δεν έχουν επηρεάσει τις φονταμενταλιστικές τάσεις που επικρατούν στους κόλπους του. Παρά τον συνεχή και πολλές φορές εξοντωτικό πόλεμο μεταξύ των διαφόρων ρευμάτων του ισλαμισμού, κυρίως των Σιιτών και των Σουνιτών, που εκδηλώνεται στο πολιτικό πεδίο με τη συγκρότηση κομμάτων, κοινός στόχος ήταν και είναι η εξαφάνιση του χριστιανισμού από τα εδάφη του είτε με την εξόντωση των απίστων, δηλαδή των μη μουσουλμάνων, είτε με την αναγκαστική φυγή τους. Τα γεγονότα είναι θέματα καθημερινών ειδήσεων και γνωστά στο κοινό ώστε να μη χρειάζεται ιδιαίτερη μνημόνευσή τους.

Ερωτάται πλέον τι πράττουν οι αυτοαποκαλούμενες χριστιανικές χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής όχι μόνον για την προστασία των χριστιανών υπηκόων τους, αλλά και της ομοιογένειας και του ενιαίου της υπόστασής τους. Η απάντηση θα ήταν : ουδέν, αν δεν έπρατταν το ακριβώς αντίθετο, με τις άμεσες ή έμμεσες επεμβάσεις τους στις μουσουλμανικές χώρες, με το πρόσχημα της εκδημοκράτησης λαών που δεν έχουν παράδοση δημοκρατικής διακυβέρνησης, στην πραγματικότητα όμως για γεωπολιτικούς και αποκομιδής οικονομικών ωφελειών σκοπούς. Έτσι εν γνώσει τους παραβλέπουν τη συνέπεια των ενεργειών τους, που είναι εξώθηση των μουσουλμάνων σε μετανάστευση στις ευρωπαϊκές χώρες είτε διότι στη χώρα της προέλευσης επικρατούν διαφορετικές τάσεις της θρησκείας τους είτε διότι ευρίσκουν έδαφος καλλίτερης διαβίωσης. Αλλά και η μετανάστευση αυτή έχει και άλλη συνέπεια : αυτή της εσωτερικής μετανάστευσης των ευρωπαϊών πολιτών μέσα στην ίδια τους τη χώρα ύστερα από τον εκτοπισμό τους από τους εισερχόμενους αλλόθρησκους με τη δημιουργία χώρων υπ' αυτών ελεγχόμενων. Και, για να μην αναφερθώ σε χώρες γειτονικές μας, περιορίζομαι στην περίπτωση του Βελγίου, κράτους που δεν αντιμετωπίζει οικονομικά και συνοριακά προβλήματα και στο οποίο η είσοδος των ξένων από μουσουλμανικές χώρες δεν έχει την έκταση που έχει για τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου. Μνημονεύω μια μόνον περίπτωση, από τις πολλές που η Νοέλλα Κονίδη αναφέρει σε δημοσίευσμά της στο περιοδικό Τρίτο Μάτι (τεύχος

212) με τίτλο «HALAL - MEAT» και υπότιτλο «Ημι-Σεληνιάζεται η Ευρώπη». Ο ισλαμιστής Abu Imran, σε δημόσιο χώρο του Βελγίου, φορώντας στρατιωτική στολή παραλλαγής και επιδεικνύοντας τη σημαία της τζιχάντ είπε τα εξής : «Αυτό είναι ένα σύντομο μήνυμα για το βασιλιά του Βελγίου και τους μουσουλμάνους στο Βέλγιο. Αυτή είναι η σημαία, που θα μπει στην κορυφή του παλατιού. Εμείς δεν θα ησυχάσουμε αν δεν δούμε τη σημαία αυτή να κυματίζει πάνω από όλα τα παλάτια της Ευρώπης και το Λευκό Οίκο». Αυτή δεν είναι μεμονωμένη περίπτωση και ας βγάλει κανείς τα συμπεράσματά του. Και στην Ελλάδα ;

Σύμφωνα με την Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία κατά το έτος 2011 η Ελλάδα είχε μόνιμο πληθυσμό 10.815.197 ατόμων. Απ' αυτούς πρέπει να αφαιρεθούν 911.929 απογραφέντες αλλοδαποί. Όμως στους εκλογικούς καταλόγους εμφανίζεται πλεόνασμα δυο επιπλέον εκατομμυρίων. Συνεπώς προκύπτει το ερώτημα που οφείλεται η διαφορά. Είναι προφανές ότι στο ποσό των δυο εκατομμυρίων περιλαμβάνονται και αλλοδαποί, πολιτογραφημένοι ως Έλληνες. Το ότι οι αλλοδαποί στην Ελλάδα υπερβαίνουν τα δυο εκατομμύρια ομολογείται ήδη από κυβερνητικά στελέχη και η συνεχής είσοδός τους από τα μη δυνάμενα να φυλαχθούν επαρκώς σύνορά μας, ιδίως τα υδάτινα, θα αυξήσει τον αριθμό αυτό. Οι ξένοι μετανάστες με τις διεθνείς συμβάσεις που η Ελλάδα υπέγραψε (Σέγκεν, Δουβλίνου κλπ) εγκλωβίζονται στη χώρα μας από την οποία δεν μπορούν να εξέλθουν, γιατί ούτε οι λοιπές χώρες της Ευρώπης τους δέχονται ούτε οι χώρες από τις οποίες εισήλθαν επιτρέπουν τον επαναπατρισμό τους. Και σαν να μην έφθαναν αυτά η Ελλάδα κάνει ό,τι μπορεί για να προσελκύσει νέους εποίκους. Και απ' αυτούς είναι μερικοί που έχουν ανάγκη βοήθειας, υπάρχουν όμως και άλλοι που είναι κακοποιά στοιχεία, ρέπονται στο έγκλημα και την εν γένει παραβατική συμπεριφορά, όπως και ξένοι πράκτορες, εχθρικά διακείμενοι, αλλά και εντεταλμένοι δολιοφθορείς του ελληνικού πλούτου (εμπρησμός δασών κλπ). Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η δημόσια δήλωση τέως υπουργού της ελληνικής κυβέρνησης ότι ευχαριστεί τους αλλοδαπούς μετανάστες γιατί προτίμησαν την Ελλάδα και όχι άλλη χώρα. Σ' αυτό πρέπει να προστεθεί και η δημόσια δήλωση του επί της Δικαιοσύνης (...και άλλων κενών περιεχομένου προσδιορισμών) με την οποία υιοθετείται αβασάνιστα η παραποιημένη ρήση του Ισοκράτη «Έλληνες οι μετέχοντες της Ελληνικής

παιδείας», με την οποία προαναγγέλθηκε η κατεύθυνση της νομοθετικής ρύθμισης του θέματος. Και αν υπολογίσουμε την απώλεια ανθρωπίνου δυναμικού από την έξοδο νέων ελλήνων προς αναζήτηση ανεκτών όρων ζωής στην αλλοδαπή, όπως και το ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της άγριας φορολόγησης των πολύτεκνων οικογενειών, οδηγούμαστε στο αναπόφευκτο αποτέλεσμα του αφελληνισμού της Ελλάδας. Και ενώ αυτά συμβαίνουν προέκυψε και το θέμα της ανεγέρσεως μουσουλμανικού τεμένους στην Αθήνα, αλλά και τζαμιών σε κάθε δημοτικό διαμέρισμα, σύμφωνα με την περιέργη δήλωση του δημάρχου Αθηναίων. Υπάρχει βεβαίως σχετική δέσμευση της Ελλάδας με την μεταξύ αυτής και της Τουρκίας Σύμβαση Ειρήνης του 1913, πλην όμως ούτε ο Ελευθέριος Βενιζέλος, παρά τη συμπάθειά του προς τον Κεμάλ Ατατούρκ, την υλοποίησε. Η ανέγερση του τεμένους αυτού συνεπάγεται και άλλες παρενέργειες, όπως τη δημιουργία ζώνης αρκετά εκτεταμένης γύρω απ' αυτό, ελεγχόμενης από μουσουλμάνους εποίκους με τον αναγκαστικό εκτοπισμό των Ελλήνων κατοίκων της περιοχής, αλλά και την αναπόφευκτη σύγκρουση των μουσουλμάνων διαφόρων δογμάτων για τον έλεγχό του.

Δεν είναι του παρόντος ο σχολιασμός του υπάρχοντος νομοθετικού καθεστώτος για το φλέγον θέμα της κτήσης, απώλειας κλπ της Ελληνικής Ιθαγένειας. Εκείνο που, κατά τη γνώμη μου, πρέπει να γίνει είναι ο περιορισμός της ελληνοποίησης των προσφύγων σε ποσοστά τέτοια ώστε να μη νοθεύεται η ελληνικότητα των κατοίκων της Ελλάδας, αλλά και ο περιοδικός έλεγχος των ήδη ελληνοποιημένων αλλοδαπών για το αν αυτοί προσαρμόστηκαν στην ελληνική πραγματικότητα. Διαφορετικά : ας ηχήσει στ' αυτιά μας η αρχαία ρήση : «των οικιών υμών εμπημπραμένων υμείς άδετε» (ενώ τα σπίτια σας καίγονται εσείς τραγουδάτε).